

Мы будем признательны всем, кто поделится опытом и достижениями, включится в дискуссию о совершенствовании преподавания в вузе дисциплины «Физическая культура».

Список использованных источников:

1. Аулик И. В. Определение физической работоспособности в клинике и спорте / И. В. Аулик. – М.: Медицина, 1990. – 192 с.
2. Шувалов А. М. Динамика спортивных интересов студентов: автореф. дис. к. пед. н. / А. М. Шувалов. – Малаховка, 2004. – 28 с.

Рябець І. В., Лісова Н. Є.

Національний університет «Кірово-Могиллянська академія», Україна

РОЛЬ СПІЛКУВАННЯ В МІЖСУБ'ЄКТНІЙ ВЗАЄМОДІЇ У НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОМУ ПРОЦЕСІ У ВНЗ

Наразі актуальністю нашого дослідження висвітлює новий підхід в психолого-педагогічній літературі, що аналізує впровадженню в навчально-виховний процес суб'єктно-діяльнісного підходу. Підґрунтям цього підходу виступає така психолого-педагогічної категорія, як «міжсуб'єктна взаємодія». Для більш глибокого розуміння проблематики нашої наукової розвідки необхідно визначитися з понятійно-категоріальним апаратом.

Вклад основного матеріалу. У сучасній соціальній психології існує два аспекти вивчення процесу взаємодії. Перший аспект – це «розглядання взаємодії як контакту двох або більше осіб, що має своїм результатом взаємні зміни поведінки, діяльності, стосунків, установок» [3, с. 51]. Другий – «як спосіб реалізації спільної діяльності, мета якої зумовлює взаємне узгодження індивідуальних дій, розподіл і кооперацію функцій» [3, с. 51]. Акцентуючи увагу на першому аспекті, ми говоримо про міжсуб'єктну взаємодію, де спілкування є тією ланкою, що поєднує «суб'єкт-суб'єкта» несучи при цьому комунікативне, інтерактивне, перцептивне навантаження. Таким чином, ми визначаємо Під міжсуб'єктною взаємодією ми розуміємо психологічну категорію яка зазначає дії суб'єктів спілкування, за продуктивної організації цього процесу.

Категорія «спілкування» досить багатопланова та поліфункціональна, налічує багато засобів, має різновиди, характеризується різноманітними стилями. В деяких сучасних психологічних дослідженнях спілкування визначено одним із провідних видів діяльності в низці з іншими видами діяльності (працею, навчанням та грою). Такої позиції притримуються А. Реан, Я. Коломійський, В. Знаков. Ці науковці вважають, що категорія «спілкування» може розглядатися як самостійна та не зводиться до жодного іншого виду діяльності. На їхню думку, процес спілкування виявляється для людини не тільки засобом, але й метою. Ці автори стверджують, що зміст терміну «спілкування» не зводиться до змісту поняття «діяльність». У такий спосіб вони від-

стоюють ідею автономності та самоцінності спілкування. Цей психологічний підхід визначає спілкування як процес міжособистісної взаємодії, який породжений широким спектром актуальних потреб партнерів, спрямований на задоволення цих потреб і опосередкований певними міжособистісними стосунками.

Однак в психології існує й інший підхід до питання взаємозв'язку спілкування та діяльності взагалі, конкретних її видів зокрема. Грунтуючись на ідеї єдності спілкування та діяльності, Б. Ананьєв, Г. Андрєєва, О. Леонтьєв, Л. Орбан-Лембрик визначають категорію «спілкування» як відображення реальності людських стосунків в будь-яких формах спільної діяльності людей. Тобто, будь-які різновиди спілкування є обов'язковими елементами певних форм спільної діяльності, певних видів діяльності. В. Слободчиков та С. Ісаєв розглядають спілкування як один із аспектів спільної діяльності та і як її продукт.

Враховуючи сказане, зупинимося на наступному визначенні поняття. За провідним українським психологом В. Лозницею: «спілкування – це складний, багатоплановий процес встановлення і розвитку контактів між людьми, що породжується потребами спільної діяльності та криє в собі обмін інформацією, вироблення єдиної стратегії взаємодії, сприйняття й розуміння іншої людини» [2, с. 33]. Видатний російський соціальний психолог Г. Андрєєва вважає, що існує три взаємопов'язані функції спілкування [1, с. 82] (*переклад з рос. тут та далі наші – І. Р., Н. Є.*): комунікативна (передбачає обмін інформацією між суб'єктами), інтерактивна (налагоджує обмін ідей та дій між учасниками), перцептивна (забезпечує сприймання партнерами один одного). Отже спілкування виступає процесом інформаційного обміну, внаслідок якого відбувається збагачення певним досвідом того, хто бере участь у спілкуванні. Себто, у процесі спілкування актуалізується потреба у налагодженні соціальних контактів, виникає потреба у нових знаннях, враженнях, почуттях, формується потреба поділитися з іншими власними думками та переживаннями.

У навчально-виховному процесі ВНЗ провідним засобом передачі знань, культури, духовних цінностей, формування умінь, навичок, моральних засад є спілкування, тому природно, що воно постає підґрунтям для впровадження суб'єктно-діяльнісного підходу в педагогічній практиці. Сучасні педагогічні технології у ВНЗ базуються саме на цьому підході. До таких інтерактивних педагогічних технологій у вищій школі відносять: кейс-методи, коопероване навчання, соціограма, психодрама, брейн-стормінг, навчання латеральному мисленню, психолого-педагогічні тренінги тощо. Вище зазначені педагогічні технології дуже різноманітні і відрізняються цілями, методами, кількістю учасників, формою проведення та інше. Однак спільним виступає міжсуб'єктна взаємодія всіх учасників, що відбувається на різних рівнях, в різних напрямках і формах.

Отже, категорія «спілкування» – складна, багатоаспектна і багатовимірна та є об'єктом для вивчення багатьох наук. У міжсуб'єктній взаємодії у навчально-виховному процесі ВНЗ провідну роль відіграє спілкування, яке реалізується на засадах

суб'єктно-діяльнісного підходу. Суб'єктно-діяльнісний підхід – основа для запровадження різноманітних інтерактивних технологій у ВНЗ України.

Список використаних джерел:

1. Андреева Г. М. Социальная психология: учеб. для высш. шк. / Г. М. Андреева. – М.: Аспект-Пресс, 1999. – 375 с.
2. Лозниця В. С. Психологія і педагогіка: основні положення: навч. посіб. / В. С. Лозниця. – К.: ЕксОб, 1999. – 304 с.
3. Москаленко В. В. Соціальна психологія: підручник для студентів вищих навчальних закладів / В. В. Москаленко. – К.: Центр учбової літератури, 2008. – 446 с.

Скляр Е. Ю.

*Колледж ГБОУ ВПО РостГМУ Минздрав Российской Федерации,
г. Ростов-на-Дону*

СОЗДАНИЕ ВЕБ-СТРАНИЦЫ НА ПЛАТФОРМЕ MICROSOFT SHAREPOINT 2010

Microsoft SharePoint Designer 2010 представляет собой программу для создания веб-страниц и приложений, которая используется для проектирования, разработки и настройки веб-страниц на базе Microsoft SharePoint Foundation 2010 и Microsoft SharePoint Server 2010. С помощью программы SharePoint Designer 2010 можно создавать информативные веб-страницы, разрабатывать эффективные решения для поддержки рабочих процессов и настраивать вид и функции сайта. На узлах SharePoint, так же как и в папках в файловой системе, можно хранить файлы. Однако узлы SharePoint представляют новый уровень хранения файлов, позволяя сообществам организовывать командное взаимодействие и совместную работу над документами, задачами, контактами, событиями, календарями, вики-узлами и другой информацией. Такая среда может значительно повышать производительность работы групп и отдельных пользователей, а в случае создания цифровой информационной среды образовательного учреждения, дать возможность каждому участнику учебно-воспитательного процесса стать не просто наблюдателем, а ее активным пользователем. Для реализации примера создания веб-сервера образовательного учреждения были установлены следующие программные продукты Microsoft:

- Microsoft SharePoint Designer 2010;
- Microsoft SharePoint Foundation 2010.

Процесс создания тестовой веб-страницы, разрабатываемой на SharePoint Foundation 2010 и SharePoint Designer 2010.

1. Для создания сайта в SharePoint Designer 2010 необходимо, чтобы был запущен сервер Microsoft SharePoint Foundation. В противном случае, увидим сообщение об ошибке.